

După o lungă, primejdios de lungă perioadă în care teatrul românesc se confruntă mai mult cu el însuși, cu propria-i tradiție și cu propriile-i visuri, a venit și timpul "ieșirii în lume". Sînt doi ani de cînd turneele au ca obiectiv și São Paulo ori Caracas, nu numai Casa de cultură din Mangalia, de cînd o trupă "din afară" poate fi nu neapărat Teatrul "Bacovia" ci, să spunem, Teatrul Național din Londra. Că e un lucru bun, extraordinar această deschidere, această posibilitate de primenire a gîndurilor, a trăirilor, a experiențelor artistice - iată o afirmație ades repetată și care nu lasă loc vreunei contestații. Dar lasă loc - așa credem - unor argu-

mente, unor concluzii, unei priviri în sfîrșit avizate (sau măcar parțial "dumirite") asupra rosturilor noastre în teatrul acestei lumi, în teatrul acestui timp. Sîntem chiar atît de buni pe cît exclama nu o dată vanitatea noastră? Sîntem chiar atît de neînsemnați pe cît gemea uneori descurajarea noastră? Cum arată lumea privită de pe țărmul insulei Ithaca? Cum arată Ithaca noastră privită din nețărmurita lume?

Îndelung, nesățios așteptata ieșire în lume permite, într-adevăr, multe întrebări, răspunsuri, observații, gînduri, mărturii. Și toate acestea își află loc, firesc, în paginile revistei noastre.

■ C.D.

